ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **CREATIVE TRADE, s. r. o.,** se sídlem Fryčovická 331, Staříč, zast. JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem, se sídlem Poděbradova 1243/7, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel,** se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 30. 11. 2016, č. j. 52 Af 34/2016 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 8. 10. 2015, č. j. 57711/2015-590000-21, nebylo podle čl. 4 odst. 15 a čl. 161 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, v relevantním znění [dále jen „celní kodex Společenství“; pozn.: ode dne 1. 6. 2016 bylo uvedené nařízení v plném rozsahu nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (přepracované znění)], a § 104 odst. 9 tehdejšího zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, v relevantním znění, zboží uvedené v položkách č. 2 a 3 celního prohlášení žalobce ze dne 8. 10. 2015, č. 15CZ5900002C1Q7P17, propouštěno do navrhovaného režimu vývozu, neboť předmětné zboží - líh ve spotřebitelském balení - bylo opatřeno kontrolními páskami, ačkoliv dle § 12 odst. 1 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o povinném značení lihu“), líh ve spotřebitelském balení propuštěný k vývozu značen být nesmí. Žalobce podal proti

tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 4. 2016, č. j. 16966/2016-900000-304.4, zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích, v níž namítal, že neexistuje právní překážka bránící vývozu lihu ve spotřebitelském balení, který byl na území České republiky uveden do volného daňového oběhu, zdaněn a řádně označen kontrolními páskami. Žalobce si je sice vědom existence § 12 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu, dle kterého značen nesmí být líh ve spotřebitelském balení, který byl celním úřadem propuštěn k vývozu podle § 9 odst. 2 písm. a) téhož zákona, nicméně žalobce je přesvědčen, že uvedené ustanovení je třeba interpretovat tak, že *„až do okamžiku dokonaného propuštění (tj. vydání rozhodnutí o povolení k vývozu) může mít spotřebitelské balení lihu značení kontrolními páskami*“. Vzhledem k tomu, že po podání žádosti o povolení k vývozu (ale ještě před vlastním rozhodnutím tento vývoz povolujícím) je zboží pod celním dohledem, dle žalobce nic nebrání tomu, aby před vydáním povolení k vývozu byly kontrolní pásky ze spotřebitelského balení vyváženého lihu odstraněny, a byla tak splněna podmínka § 12 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu.

[3] Krajský soud se s argumentací žalobce neztotožnil a rozsudkem ze dne 30. 11. 2016, č. j. 52 Af 34/2016 – 32, žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku krajský soud připustil, že zboží navržené v celním prohlášení do režimu vývozu je od okamžiku přijetí celního prohlášení až do okamžiku, kdy opustí celní území Evropské unie, pod celním dohledem dle čl. 59 odst. 2 nařízení celního kodexu Společenství. Dále však krajský soud zdůraznil, že žalobce přehlíží článek 162 celního kodexu Společenství, dle kterého se zboží propustí k vývozu s podmínkou, že opustí celní území Evropské unie ve stejném stavu, v jakém se nacházelo v okamžiku přijetí vývozního prohlášení. Žalobce proto nesmí od okamžiku podání celního prohlášení manipulovat se zbožím nebo s kontrolními páskami.

[4] Krajský soud dále shrnul, že z § 12 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu ve spojení s čl. 162 celního kodexu Společenství jednoznačně plyne, že líh ve spotřebitelském balení, který je předkládán deklarantem k propuštění do celního režimu vývoz, nesmí být značen již v okamžiku přijetí celního prohlášení a tato skutečnost musí být v celním prohlášení uvedena.

[5] Závěrem krajský soud podotkl, že nová právní úprava [zejména § 6, § 11 a § 15 odst. 1 a 2 písm. a) bod 1 zákona o povinném značení lihu], až na určité výjimky týkající se lihu určeného pro osobní spotřebu, znemožňuje vyvážet značený líh uvedený do volného daňového oběhu. V žádném případě však nebrání hospodářským subjektům nakládat s lihem a vyvážet jej v mezích zákona o povinném značení lihu a zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v rozhodném znění (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Hospodářský subjekt splňující zákonné předpoklady má možnost z daňového území České republiky vyvážet líh, pokud využije zákonných institutů daňového skladu (§ 19 a násl. zákona o spotřebních daních) a dopravy vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně mezi členskými státy (§ 25 a násl. zákona o spotřebních daních) a dodrží všechny zákonné požadavky.

II.

Kasační stížnost

[6] Žalobce (stěžovatel) podal proti tomuto rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když se krajský soud přiklonil k závěru žalovaného, že dle čl. 162 celního kodexu Společenství ve spojení s § 12 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu nelze v okamžiku podání celního prohlášení již manipulovat se zbožím nebo s kontrolními páskami. Stěžovatel s tímto závěrem nesouhlasí a poukazuje na to, že z § 12 odst. 1 písm. a) citovaného zákona toliko vyplývá, že kontrolní páskou nemůže být značen líh ve spotřebitelském balení, který byl celním úřadem propuštěn k vývozu, což dle stěžovatele nelze zaměňovat s okamžikem přijetí prohlášení k vývozu. Pokud je zboží přijato k celnímu řízení, avšak ještě nebylo propuštěno do režimu vývozu, a je pod celním dohledem, má stěžovatel za to, že nic nebrání odstranění kontrolních pásek. Takto stěžovatel rovněž v minulosti postupoval, přičemž celní úřady jeho postup akceptovaly. Stěžovatel tedy legitimně očekával, že takto bude moci postupovat i nadále.

[7] Žalovaný (míněn pravděpodobně celní orgán prvního stupně – pozn. NSS) dle stěžovatele nemůže tvrdit, že o těchto skutečnostech nevěděl a že jej deklarant uvedl v omyl. Dle stěžovatele naopak žalovaný má vědomost o tom, že stěžovatel nemá daňový sklad, zboží nakupuje se spotřební daní i s daní z přidané hodnoty a pak toto zboží vyváží, přičemž následně oprávněně požaduje vrácení výše uvedených daní v souladu s § 14 odst. 1 zákona o spotřebních daních. Je přitom logické, že toto zboží stěžovatel nakupuje s kontrolními paskami, a jediná možnost, jak toto značení sejmout, je v okamžiku, kdy zboží je pod celním dohledem tak, jak to již bylo opakovaně uskutečněno. Stěžovatel dále nesouhlasil s tvrzením krajského soudu, že jediná možnost jak vyvážet líh z daňového území České republiky je využití institutu daňového skladu. Pokud by tomu tak bylo, stěžovateli není zřejmý účel § 14 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních.

[8] Stěžovatel má za to, že výklad krajského soudu je ryze formalistický, znemožňující stěžovateli uskutečňovat jeho obchodní činnost v souladu s právními předpisy. Stěžovatel souhlasí s tím, že od roku 2013 došlo ke zpřísnění nakládání s lihem, pokud se však neprojevilo změnou právních předpisů, dle stěžovatele nemůže mít negativní dopad na hospodářské subjekty.

[9] Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.
Vyjádření žalovaného, replika stěžovatele a duplika žalovaného

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s posouzením krajského soudu, a odkázal na odůvodnění žalobou napadaného rozhodnutí a své vyjádření k žalobě. Dále žalovaný označil za nepřípustnou kasační námitku poukazující na porušení legitimního očekávání stěžovatele z toho důvodu, že jeho předchozím vývozům v letech 2011 až 2015 bylo vyhověno, neboť tato námitka nebyla v řízení před krajským soudem zmíněna, přičemž v odvolacím řízení stěžovatel uvedl

pouze obecné nepodložené tvrzení, že v několika obdobných případech nebylo stěžovateli v minulosti ve vývozu bráněno. Namítá-li nyní stěžovatel v kasační stížnosti konkrétní skutečnosti, z nichž dovozuje své legitimní očekávání, měl tyto skutečnosti namítnout již ve svém odvolání. Z procesní opatrnosti žalovaný k uvedené námitce dále podotkl, že zásada legitimního očekávání nemá absolutní povahu, a nemůže jí být proto aprobován nezákonný postup.

[11] Dle žalovaného bylo objektivně zjištěno, že stěžovatel vyvážel líh ve spotřebitelském balení do třetích zemí a v této souvislosti musel buď nakládat s neznačeným lihem (což sám stěžovatel tvrdí) a dopustit se tak správního deliktu dle § 59 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu, nebo musel vývozem spotřebitelských balení lihu opatřených kontrolními páskami porušit § 12 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Pokud současně v takových případech neuvedl v celním prohlášení, že se jedná o líh, který nesmí být značen, dle § 12 odst. 2 citovaného zákona, jedná se též o naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 59 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 15 odst. 2 písm. d) zákona o povinném značení lihu.

[12] Žalovaný v této souvislosti dále poznamenal, že se bude zabývat správností postupu Celního úřadu pro Pardubický kraj ve stěžovatelem zmiňovaných případech, nicméně z informací, které stěžovatel uvedl ve své kasační stížnosti, jednoznačně vyplývá, že postupy stěžovatele v rámci předchozích vývozů realizovaných za účinnosti nové právní úpravy značení lihu (odstraňování kontrolních pásek ze spotřebitelských balení lihu jinde než v daňovém skladu nebo místě pro značení lihu, absence informace o tom, že jde o líh, který nesmí být značen, v celním prohlášení) byly v rozporu se zákonem. Právě z těchto důvodů na případ stěžovatele nelze aplikovat zásadu legitimního očekávání.

[13] Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že § 14 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních ztrácí účel, žalovaný poukázal na to, že toto ustanovení je nadále použitelné v případě vývozů jiných vybraných výrobků než lihu (např. minerální oleje, pivo, šumivá vína). Navíc toto ustanovení dle žalovaného poněkud paradoxně nevylučuje možnost žádat vrácení spotřební daně v souvislosti s vývozem lihu, při němž došlo k porušení některého z ustanovení zákona o povinném značení lihu. Důvodem jsou zcela odlišné režimy těchto dvou právních předpisů, z nichž vyplývá, že v oblasti značení lihu mohou být uděleny pouze správní sankce za přestupek nebo správní delikt, aniž by to nějak ovlivnilo naplnění podmínek pro vrácení spotřební daně dle § 14 zákona o spotřebních daních. Zmíněný závěr dokazuje i situace stěžovatele, který při svých vývozech údajně odstranil před samotným vývozem ze spotřebitelských balení lihu kontrolní pásky. Následně požádal u svého místně příslušného správce daně o vrácení spotřební daně z těchto vyvezených vybraných výrobků, a protože prokázal naplnění podmínek uvedených v § 14 zákona o spotřebních daních, byl mu nárok na vrácení spotřební daně z lihu přiznán. V této souvislosti žalovaný podotýká, že místně příslušným správcem spotřební daně z lihu je v případě odvolatele Celní úřad pro Moravskoslezský kraj, tedy jiný celní úřad, než u kterého stěžovatel žádal o propuštění zboží do režimu vývozu.

[14] Za zcela zavádějící žalovaný závěrem označil tvrzení stěžovatele, že nakládání s lihem sice bylo od roku 2013 značně zpřísněno, ale neprojevilo se to změnou právních norem. V roce 2013 nabyl účinnosti zákon o povinném značení lihu a zákon č. 308/2013

Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o povinném značení lihu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 308/2013 Sb.“). Podle žalovaného došlo v právní úpravě značení lihu k podstatným změnám, které se právě projevily jiným postupem celních orgánů v případě posuzovaného vývozu spotřebitelských balení lihu opatřených kontrolní páskou. Tato změna je také důvodem, proč se stěžovatel nemůže dovolávat zásady legitimního očekávání vzhledem k vývozům, které realizoval v době účinnosti dřívější právní úpravy.

[15] Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[16] Stěžovatel ve své replice k vyjádření žalovaného poznamenal, že jeho argumentace obsažená v kasační stížnosti je toliko upřesňující. Jak žalobní důvody, tak důvody kasační stížnosti se týkaly jen jednoho konkrétního vývozu, přičemž navazující argumentace slouží toliko k objasnění časových souvislostí posuzovaného případu. Stěžovatel má za to, že vždy dodržoval příslušné zákony, a pokud snímal u vyvážených lihových nápojů kontrolní pásky, vždy tak činil až po podání vývozního prohlášení a jeho přijetí celním úřadem, kdy se vyvážené lihové nápoje nacházely v režimu vývozu. Stěžovatel nikdy kontrolní pásky nesnímal svévolně, nýbrž na pokyn a pod dohledem pracovníků celní správy, proto legitimně předpokládal správnost tohoto postupu, a to i po nabytí účinnosti nového zákona č. 308/2013 Sb. Samotné sejmutí kontrolní pásky přitom dle stěžovatele nemění charakter ani obsah tohoto konkrétního zboží.

[17] Žalovaný ve svém vyjádření k replice stěžovatele (duplice) zopakoval své přesvědčení, že argumentace stěžovatele obsažená v kasační stížnosti není pouhým upřesněním žalobních bodů, neboť žaloba předchozí vývozy lihovin vůbec nezmiňuje. Žalovaný dále označil vyjádření stěžovatele za nekonzistentní, neboť tvrzení obsažené v kasační stížnosti, dle něhož byly v některých případech „*kolky znehodnoceny předem*“, odporuje tvrzení stěžovatele uvedenému v replice. Žalovaný dále konstatoval, že propuštěním do celního režimu vývozu sice zboží pozbývá celní status zboží Společenství, ale nadále se jedná o vybrané výrobky, které se fyzicky nacházejí na daňovém území Evropské unie a do místa vývozu musí být dopraveny v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně.

IV.
Právní hodnocení věci

[18] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s).

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že jak žalovaný, tak krajský soud dospěli k nesprávnému závěru, podle něhož nelze dle čl. 162 celního kodexu Společenství ve spojení s § 12 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu v okamžiku podání celního prohlášení již manipulovat se zbožím nebo s kontrolními páskami. Stěžovatel souhlasí s tím, že líh ve spotřebitelském balení nemůže být značen v okamžiku, kdy je celním úřadem propuštěn k vývozu. Dle stěžovatele však nic nebrání tomu, aby v době od podání celního prohlášení do rozhodnutí o propuštění zboží do režimu vývozu, došlo k odstranění kontrolní pásky.

[21] Nejvyšší správní soud se s touto argumentací neztotožňuje a naopak považuje za správný výklad provedený správními orgány a krajským soudem.

[22] Podle čl. 59 odst. 1 celního kodexu Společenství „[v]*eškeré zboží určené k propuštění do celního režimu musí být uvedeno v celním prohlášení pro tento celní režim*“. Odstavec 2 téhož ustanovení dále stanovil, že „[z]*boží Společenství navržené v celním prohlášení do režimu vývozu, pasivního zušlechťovacího styku, tranzitu nebo uskladnění v celním skladu je pod celním dohledem od okamžiku přijetí celního prohlášení až do okamžiku, kdy opustí celní území Společenství nebo kdy je zničeno nebo kdy je platnost celního prohlášení zrušena*“.

[23] Podle čl. 162 celního kodexu Společenství „[z]*boží se propustí k vývozu s podmínkou, že opustí celní území Společenství ve stejném stavu, v jakém se nacházelo v okamžiku přijetí vývozního prohlášení*“.

[24] Podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu „[z]*načen nesmí být líh ve spotřebitelském balení, který byl celním úřadem propuštěn k vývozu podle § 9 odst. 2 písm. a)*“.

[25] Podle § 10 odst. 1 zákona o povinném značení lihu „[v]*yrobený nebo dovezený líh ve spotřebitelském balení musí být nejpozději v okamžiku jeho uvedení do volného daňového oběhu označen kontrolní páskou*“.

[26] Výjimky z povinnosti značit líh obsahuje § 11 zákona o povinném značení lihu, jenž stanoví, že „[p]*ovinnost značit líh se nevztahuje na líh, který je*
a) osvobozen od spotřební daně nebo který je v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně,
b) umístěn před jeho značením v daňovém skladu podle zákona o spotřebních daních nebo v jiných prostorách, které jsou v rozhodnutí o registraci uvedeny jako místo značení lihu,
c) dovezen na daňové území České republiky ze třetích zemí pod celním dohledem a následně umístěn v celním skladu, ve svobodném pásmu nebo svobodném skladu, anebo dočasně uskladněn na místě, které je v rozhodnutí o registraci uvedeno jako místo značení lihu,
d) výsledkem pěstitelského pálení ovoce podle zákona o lihu, nebo
e) dovážen pro osobní potřebu fyzické osoby“.

[27] Podle § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu je „*zakázáno nakládat s neznačeným lihem*“, přičemž následující odstavce téhož ustanovení definují, co je třeba rozumět pod pojmem neznačený líh.

[28] Podle § 6 zákona o povinném značení lihu „[n]*akládáním s lihem se pro účely tohoto zákona rozumí výroba, zpracování, prodej nebo jiný převod, přeprava, doprava, skladování, převzetí, užití, držení, dovoz nebo vývoz lihu*“.

[29] Ustanovení § 59 zákona o povinném značení lihu dále upravuje správní delikty na úseku nakládání s lihem, přičemž v odstavci 1, v rozhodném znění, stanovilo, že „[p]*rávnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že*
a) v rozporu s § 15 odst. 1 nakládá s neznačeným lihem, nebo
b) v rozporu s § 12 odst. 1 označí líh ve spotřebitelském balení, který nesmí být značen“.

[30] Z citované právní úpravy je dle Nejvyššího správního soudu zcela zřejmé, že nakládání s neznačeným lihem ve spotřebitelském balení je možné toliko na základě výjimek obsažených v zákoně o povinném značení lihu. Tak tomu může být zejména při využití režimu daňového skladu, resp. režimu podmíněného osvobození od daně.

[31] Mylná je ovšem domněnka stěžovatele, že by výjimku ze zákonné úpravy nakládání s lihem mělo představovat rovněž umístění zboží pod celní dohled. Skutečnost, že je předmětné zboží umístěno pod celním dohledem, totiž nemá vliv na to, že se jedná o líh ve volném daňovém oběhu dle § 10 zákona o povinném značení lihu a neopravňuje tedy stěžovatele k odstranění kontrolních pásek.

[32] Orgány celní správy tedy nepochybily, pokud dospěly k závěru o nemožnosti propuštění předmětného zboží do celního režimu vývozu z toho důvodu, že dle § 12 zákona o povinném značení lihu nesmí být líh ve spotřebitelském balení, který byl propuštěn k vývozu podle § 9 odst. 2 písm. a) téhož zákona, značen kontrolními páskami, přičemž dle § 10 uvedeného zákona současně platí, že z lihu, jenž se nachází ve volném daňovém oběhu, nelze kontrolní pásky sejmout.

[33] Stejně tak lze souhlasit s žalovaným, že ačkoliv by propuštěním do celního režimu vývozu předmětné zboží pozbylo celní status zboží Společenství (nyní Unie), i nadále by se jednalo o vybrané výrobky ve smyslu zákona o spotřebních daních, které se fyzicky nacházejí na daňovém území Evropské unie a do místa vývozu by musely být dopraveny v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně.

[34] Nelze přitom souhlasit ani s námitkou stěžovatele, dle níž by výklad krajského soudu učinil § 14 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních obsoletním, neboť, jak správně uvedl žalovaný, zmíněné ustanovení je nadále použitelné v případě vývozů jiných vybraných výrobků než lihu, a dané ustanovení navíc není relevantní z hlediska hodnocení splnění podmínek zákona o povinném značení lihu.

[35] Pokud jde o námitku porušení zásady legitimního očekávání, dle níž byl stěžovateli vývoz lihu ve spotřebitelském balení za obdobných podmínek dříve umožňován, tato námitka nebyla stěžovatelem řádně uplatněna v řízení o žalobě a tedy vzhledem k tomu, že se jí nemohl zabývat krajský soud, nemůže ji nyní posuzovat ani Nejvyšší správní soud, neboť v řízení o kasační stížnosti je v mezích kasačních námitek primárně přezkoumávána zákonnost napadeného rozhodnutí krajského soudu. Námitku, kterou stěžovatel uplatnil až v kasační stížnosti, ač ji mohl uplatnit již v řízení před krajským soudem, je tedy třeba

považovat dle § 104 odst. 4 s. ř. s. za nepřípustnou (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 8 Afs 30/2014 – 75, dostupný na www.nssoud.cz).

V.
Závěr a náklady řízení

[36] Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. října 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu